

Origine kaj traduke de Imre Szabó

Originalaj poemoj

Imre Szabó: Baldaŭ Kristnasko!

*Baldaŭ Kristnasko!
Ni devus ekvoji,
ĉar la infano
nepras naskiĝi!*

*Reĝoj Tri jam survojas,
do, ekŭ ankŭ ni!
Stelo zumas ekŝcitite,
la krimema mondo sin kaŝas.*

*Lucernas la kredoj:
nepre naskiĝos tiu infano!*

Do, ni ekŭ!

Imre Szabó: Strangaj ritmoj

*Strangaj ritmoj kuras tra la koro,
jamboj, ditiramboj de la ploro,
lantaj spondeoj, viglaj amfibrakoj,
suno serena de senvibraĵoj.*

*Mi nun lasas kuri la anhelon,
ĉasu ĝi la bonon kaj la belon,
restu ĝi fine, kiel la hundido
miaanime sola la ermito.*

*Mi respondus la demandon ĉu, ĉu,
mil-milfoje, kaj mi dirus: plaĉu
eĉ la vibrantaj, feblaj, etaj vortoj
de la finiĝo: elĉerpiĝis fortoj.*

Imre Szabó: Pasas la nasko

*Pasas la tempo, sed vi ne pasas,
vi firme sidas en miaj cerbo kaj koro,
vi estas la eterne dolĉa, kara
kaj malhavebla, transmonda doloro.*

*Min portas plu la vojo,
mi esperas havi vin foje,
ĝis alvenos aŭtuno, vintro,
kaj defalos la folioj angore.*

*Min elŝvitis la frumateno,
kaj min absorbos la vespero,
same, kiel ĉiujn.*

Donu al mi ideton!

*Kiu plukantus la nekantitajn,
kies buŝo malfermiĝos,
kiam la mia femiĝos.*

*Estu li eterne laŭdata,
vesperoj se mornas,
matenoj se spronas
nin vivi plu,
kvankam min perdis jam,
elfaligis el siaj polmoj
la Eternulo.*

*Vivaĵe mi sonas, kiam
en sia forto malflamiĝos ĉi am',
ke ne plu, ke ne plu –
kaj ĉiam re- kaj rekomenca,
ĉar baras nin ĉirkaŭe la nokto.*

Mi amas vin.

Kiom simple!

La suno venas supren.

*Kiel krii ĝi venas
tra la ĉifono de nebuloj,
kaj abrupte ĝi trovis sin sur la kruco
de la mondotuto.*

*Kaj ekŝumilas nun,
mi puŝas mian kapon
sub la polvon,
mi etendiĝus kun la ebena grundo,
kaj mi ŝirmus eĉ miajn herbojn,
kiuj abrupte ekkreskas neatendite.*

*Ho, kara mia,
foras la ĉielo, kiel la koro,
kaj foras ĝiaj tigoj, la tagoj, branĉoj
malsupren kliniĝantaj.
Helpu min supren!*

*Mi ne scias, kiel,
mi ne scias, kial!*

*Ne helpu min por krii,
mi ne krius por helpi.*

*Milde paŝante ĉu ekzistas vojo por mi?
Ĉu mi ribelu frenezule,
daŭre montrante al via koro,
ke mi volas la plej belan pomon?*

*La pomoj putriĝas, vane ili ruĝis,
ruĝa putro ilin atingas.*

*Mi amas vin,
sed mi ne scias diri,
kiel.*

*Kiel venas eŝafodo
lante ŝvebante pli kaj pli supren
ĝis la nivelo de leĝo,
por ke murdo estu sanktigitata,
preskaŭ dia!*

*Kvankam dio ĉiam
nur kreas,
se ne estas io cetera,
almenaŭ doloron vivantan
kaj amon,
kiel la naskon.*

**Imre Szabó:
Sorĉkanto en bezono**

Al Georgo Handzlik, la senbarba bardo

*Okazas foj-foje, ke vi tiom solas:
la lumo forliĝas el la korpo lante,
ekregas krepusko en la korprofundo
ekgrize, eknigre ĉion vualante.
//:Nun venu min helpi, ho eterna kanto,
varmigu la nokton brila Esperanto,
eterna amo mia,
eterna amo mia!://*

*Okazas foj-foje, ke konsolo mankas,
forvelkas esperoj, kiel aŭtunherboj,
paliĝas la veroj, vi singulte ĝemas
sub plagoj de sorto, sub kruelaj erpoj.
//:Nun venu min helpi, ho eterna kanto,
varmigu la nokton brila Esperanto,*

*eterna amo mia,
eterna amo mia!://*

Oĝzas foj-foje, ke vin ĝojo sunas,
sed montri serenon manĝas viaj vortoj,
sopiro, plezuro tiras vin el sombro,
tamen por ĉaresi manĝas viaj fortoj.
//:Nun venu min helpi, ho eterna kanto,
varmigu la nokton brila Esperanto,
eterna amo mia,
eterna amo mia!://

(Martin, 2007-05-26.)

Imre Szabó:
Egerfarmos

(Esperanto-tendaro de pentristoj, 2007)

Tristo de rikoltantoj en ŝiaj okuloj
mildige, fortiĝe;
ŝia korpeto ekvibras, kiel
la animo tajde tremas-ĉitas:
ventblovita, -pacigita lago.

Estas nek kajo, nek suba ŝtono,
ondas nur la kampo,
la lumo surhavas vualon
el memoroj sonoraj belaj,
kaj ĝi senvestiĝas:
ĝi banas siajn enormajn formojn
en la ondoj verdaj, orblondaj, -brunaj.

Karulino, mia tristokula,
zorgema rikoltanto de vidaĵoj,
ĝis ĉiam vivas la penso, diru,
se ĝi ekiras sur tufoj de kothomboj
fajfante, siajn plumpajn membrojn
missvingante adoleskule,
kun konkuremo;
ĝi ne toleras prizanon de vidaĵo,
ĉar ĝi estas pli ol lumo de la ĉieloj,
pli ol grasaj ombroj de la tero.

Sankta Johano de Nepomuko,
vilaĝloke mur Johanĉjo,
la akvoj forfluis de sub li,
nun li gardas la rartrafiĝan stratangulon,
kun apatia rigardo
li iĝas patrona sanktulo por ĉiu,
kiu nur volas.

La rikoltantoj marŝas kun flagaj kantoj,
sed la tristo enokule,
ondoj de la kampoj surpiede,
foj-foje svingiĝas la ĉielo,

*Ĥaj ne eblas finrikolti;
la rikolto neniam estas finita,
ili ĉiam malgajas,
vanas la kantoj,
vanas taŭzita anhelado de la animo,
vanas la disradia, aŭreoliga plezuro,
kiel de la stomakoĉirkaŭaĵo
ĝi radias elanon en la manon,
ĝi donas akron al la rigardo,
purpuron al la ekzisto.*

*Karolino, mia tristokula,
kiu portas la penso?
Ni ambaŭ scias,
ke ne gravas...
Eternas nur la verkado.*

**Imre Szabó:
Li forpasis**

*Li forpasis.
Kun klinita kapo ni staras,
lasante lin foriri.
Ni staras senpove,
la senfortajn manojn ni fermas,
eĉ la larmojn
ne plu ni devisas.
Per rigidaj rigardoj
ni provas ankoraŭ
forĝi kadron super li,
lian forflirtan eston
se eble por reteni.*

*Ni staras, kulpoĝoscio okule:
ĉu ni estus povintaj doni ankoraŭ
al li vivon, nur ekvibreton da?
Ĉu ni lasis flagri la flamon en li,
ĉu ni helpis flagri en li
tiun flugilan flamon,
kiu per sia kredo lin levis,
se li stumbe falis,
serene lin levis,
se malĝojo lin batis.*

*Ĥaj eĉ el la doloro li ekstaris,
la suferon por forgesi
li pensis pri la amiko, kiu fore
inter la heĝoj de jardekoj
atendas la kelkvican mesaĝon
malpezigante tiun suferon:
„Dankon pro la interesigo,
ni fartas bone,
la sano nin servas,*

foje tiel, foje alie..."
Kaj venis la respondo:
„Dankon pro la demando..."

Kaj venis la tagoj
de malvastaj padoj,
kie eĉ returniĝi
preskaŭ maleblas.
Tamen oni devis returniĝi,
oni devis reveni,
ĉar farendaĵoj atendis,
ĉar iuj atendis, atendis
ĝislaste la konsolajn vortojn.

Kaj li sciis: vastas la tempo,
kaj la popolo de la tempo,
kaj vastas ĝia sufero,
kjun forviŝi malsufiĉas
eĉ se ĉiuj manoj kune...

Kaj estis festo por li
ĉiuj leteroj portantaj
la bonan novaĵon:
„Dankon, ni fartas bone..."

Se mi foriros, morgaŭ kiu respondos?
Kaj nun li demandas per mia buŝo:
„Esperantistoj,
morgaŭ kiu respondos?"

Paco vin akompanu!
Vi ne mortis,
nur foriris.
Kiu mortis, ties
flago defalas
kaj ĝi ne reflagras,
ties forfalintan verdan stelon
oni ne surbrustigas...

Li estis esperantisto,
kaj li restos jam tio,
ĝis vivos lia memoro.

Miklós Ábrahám – ni diros,
kaj ni komprenos: Esperanto.
Esperanto – ni diros,
kaj ni pensos pri Miklós Ábrahám.

*Imre Szabó:
Estas paco*

*La kadavroj jam forportataj
nun oni lavas jam la trotuaron
la ruĝa akvo fluas en la kanalon
aŭdeblas la buldozeroj fore
nun ili ekiras kaj puŝas-puŝas
la teron en la grandan kavon
en kiu la ostoj puriĝos blankaj
disde la suferanta karno*

*Estis pura laboro
estas nun paco jam
florojn ĵetos la popolo
antaŭ la botojn
de la venkmarsantoj*

*Neniu memoros tiam plu
pri la milda siringoarbusto
pri la hejmoĉasaj fenestroj
pri la invitaj dompordegoj
kiuj ĉiuj vomis la plumban morton
ankaŭ pri la serena ĉielo
neniu plu memoros jam
kiel ĝin plenigis bomboj*

*Ĉio komenciĝis pace
preskaŭ kaprice ŝerce
oni elektis en la ludo
la nigran ŝafon
kiu devis sin kaŝi
la aliaj serĉis lin
por malĝovi
pasis la tempo,
kie en la diablo li estas
ĉiu devus jam iri hejmen
iuj jam eĉ iras
kaj tiam la aliaj retovis lin
kolere furioze
senindulge draste ili draŝis lin
fine ekfulmis la rapida klingo
disŝiriĝis la kriego:
Sed ni nur ludas! Sed ni nur...*

*Kiel la porko buĉota
ni mem donas nin al la manoj
de la buĉistoj
vane estas la invita vasta
kampo de rifuĝo
ni ne volas fuĝi
ja ni estas senkulpaĵ*

*ni forte scias, ke ni
estas senkulpaj senkulpaj senkulpaj*

*Nur la laboron vi perdis hodiaŭ
sed morgaŭ vi perdos la vivon
vi ne rimarkos kiel vi aperis
por dormi sub la pontoj
vi ne rimarkis kiel aperis sur vi
la uniformo la mortobotoj
vi estas senkulpa senkulpa
sed nun murdi aŭ esti murdata*

*Ni ĉiuj senkulpas estas sciate
tamen ie iam ni ekĵudis
ekĵudas false fuŝe
kaj ni mem staros ĉe ambaŭ
ekstretoj de la pafiloj
vico da nukpafoj
ni estas senkulpaj senkulpaj senkulpaj
stertoras-tondras la transvivantoj*

*La mortintoj milde-mute
purigas siajn ostojn
subplande profunde*

Estas paco

Imre Szabó
Mi atendis vin

*Mi atendis vin la tutan tagon,
denove tutan tagon,
mi frotadas la tagojn,
kiel rozarion
monaĥino klostroprofunde
inter la dikaj, muĝozaj muroj,
en ĉi enorma premilo
lante fluetas la elpremitaj
vortoj de la preĝo
la masonaĵo de la muroj
estas preĝo de la antaŭaj
jam delonge foririntaj
al la lule lilia tiliejo
kun sia rozario
ili kuŝas tie sube
kun rozariaj manoj
virgaj senkulpaj senpensaj
kaj ili estas feliciaj
pli grasas la herboj
super ilia kuŝejo,
la ĉielo estas pli fore*

ol iam ajn,
du metrojn sube
ili resurekto
nepre ili resurekto
ĉar oni ellevos ilin
la psalmoj ellevos ilin
la psalmoj kiel larĝaj flagoj
ŝvebe rampos al la
gardostaraj arboj
al la arbaroj por vindi ilin
kaj engluti
kiel la apenaŭ moviĝanta
eterneco vermoplana
kaj iliaj ostoj iros
al la altaroj por sanktigi ilin
ĉiu gramo da osto valoros pli
ol tri gramoj da oro
Kaj nun mi staras en tiu ĉi premilo
kolosa liganta la karnon al la ĉielo
kie vakuas la sentoj
malplenkulaj anĝeloj flugadas
de nenio al imago
kaj reen...
Donu al mi pacon Sinjoro
permesu ke defalu tiuj sopiroj
kiel kardoj el la hundofelo
mi povu stari antaŭ vi
suverene sensufere
ho Sinjoro, lasu
ke mi elvomu la spasmajn tagojn
la spasmajn kaj la tagojn
ilin ambaŭ aparte
kaj malpleniĝinte mi sentu la ĝuon
de malsato malsato
kiun sopiras stomakmalsanuloj.
Lasu ke mi elvomu min
Ho, Sinjoro, senreste
mi frotadas la suferojn
grandgloban rozarion

Originalaj kantotekŝtoj

*Imre Szabó:
Mi suspekŝtas
(Kantotekŝto)*

*Najtingalo kantis matene,
pri Vi kantis najtingal',
kaj ĝi sonas-sonas tuttage
//:en la koro ĝis sunfal':://*

*Mia koro kantis matene,
pri Vi kantis mia kor',
kaj ĝi sonas-sonas tuttage
//:tra gajĝo, tra angor':://*

*La animo kantis matene,
pri Vi kantis la anim',
kaj ĝi sonas-sonas tuttage
//:najtingale tra la sin':://*

*Mi suspekŝtas, treme mi spertas,
najtingalo, kor', anim',
evidentas, plene tutcertas,
//:kĝ mi amas, amas Vin':://*

*Imre Szabó:
Vojaĝo eterna
(Kantotekŝto)*

*Vojaĝo eterna:
animo animon
ĉasas konstante
por gajni intimon.*

*La leĝo eternas,
kaj ni ne esceptas,
kvankam ni foj-foje
alie perceptas.*

*Imre Szabó:
Venu kaŝe
(Kantotekŝto)*

*Venu kaŝe,
silentpaŝe!
La mondo ne ekŝciu!
La mondo ne envidu!*

*En brakumo
de mallumo
la amo kore flamos,
la koro flame amos.*

Venu brave,
ja ne grave,
eĉ se la tago lumas!
La mondo nur eksci!
La mondo nur envi!

Imre Szabó:
Malplenas la tago
(Kantoteksto)

Malplenas la tago.
Sola kareso ĝin plenigus,
sola, kara vorto
niajn animojn kunligus.

Malplenas la tago,
kiel trinkglaso renversita.
Sekas la animo
tiom je amo avida.

Plenigu la tagon
via intimo, via amo,
ĉar en la silento
frote malvarmas la flamo!

Malplenas la tago.
Sola kareso ĝin plenigus,
sola, kara vorto
niajn animojn kunligus!

Imre Szabó:
Ĝia sonĝo
(Kantoteksto)

Mi sendas al Vi etan sonĝon,
mi en ĉiu loĝas fore,
ĉaj en ĝin por kunesti iom
mi vin bonvenigas ĉore.

Ekstere kuras ventoj vagaj,
malvarmegas tre la mondo.
Alvenu ĉaŝe, silentpaŝe,
ĉaj intimu ni sen honto.

Nun vidu tiun etan sonĝon,
estas ĝi por mi kastelo!
Alvenu nepre, kara mia,
sen Vi manĉas la espero!

Mi sendas al Vi etan sonĝon...
Mi sendas al Vi etan sonĝon...

Poemtradukoj

Agnes Agai Portretoj el la ĵuspasinto

N-ro 1.

Li estis personeco.
Timata, estimata.
Atentoĉapta, se li ekparolis,
ĉaj ĉiu serĉis kaŭzon, se li mutis.
Li gravis en ĉoncernaj rondoj,
ĉparanguloj ĉaj ceteraj formacioj.
Lia opinio gravis (ĉaj male).
Li multe pezis en la peso.
Oni kalkulis pri li.
Precipe en profilo oni vidis
lian vangokonturon – li montris tiun –,
la alia, ĉiel lumo.
Lian privatan vivon
subpremis la socia.
Li ne diboĉis ĉaj ne ĉasis,
li ne societumis,
por ne mencii la ceterajn.
Li ŝanĝis la ideojn ĉaj cerbumis.
Tio estis lia ĉefokupo.
Li ne ordonis, ne presĉribis.
Siajn ideojn li transdonis, publiĉigis.
Foj-foje ĉiel ordonojn.
Li verkis monologojn aŭ dialogojn
ĉun imagitaj amikoj aŭ malamikoj.
Li disputis ĉun li, senĉaske li akuzis
la ideologiajn mispaŝojn aŭ erarojn.
Se iu sentis sin trafita,
li ĉontentis ĉiel celpafisto.
Poste li malaperis.
La tempo lin forlavis.
La morto lin forrabis,
ĉu prefere diri, ke lin fortrenis?
Foj-foje li estas menciata,
sed senepitete.
Anĉaŭ la epitetoj forfrotiĝis.
Lia memoro estas negardata.

N-ro 2.

Li estis diĉa ĉnabo,
moviĝis li malfacile,
sed parolis tre facile.
Li ĉonservis ambaŭ trajtojn.
Li estis servema ĉaj sagaca,
se voluntulon oni serĉis,
li aliĝis sinpropone tuj,
eĉ nesciante al ĉio.

*La tekojn de profesoroj
li portis malantaŭ ili,
li portis kafon el bufedo,
pri iliaj sercoj li ridegis.
En festaj okazoj
li prezentis festparolon,
li entuziasmigis, deklamis fervore.
Li fariĝis referanto, ĉefreferanto,
ĉe Ĉefimpekso ĉefĉefgvidanto,
ĉe prezidento ĉefkonsilisto.
Li prezentis, proponis,
referis, preferis
kaj krakigis la ro-sonojn.
Li alparolis la evoluigon de l' ekŝporto,
la Danuban ŝipveturadon,
la militan teknikon,
la varmigon de terglobo.
Venante de konferenco
li deklaris la unua.
En tiaj kazoj mi kutime diras – li diris,
kaj li diris, kion li kutime diras.
Li ŝatis vojaĝi
je vetero- kaj reĝimoŝanĝiĝoj
eĉ malproksimen.
Li ŝatis reveni,
en la flughaveno alfronti kameraojn.
Li havis bonajn rilatojn
kun la ĉiama potenco.
Gaje li mortis, kaj li dankemis
pro la belaj paroloj ĉe la katabalko.*

N-ro 3.

*Mallarĝa ŝi estis, diafana,
ostoj en maldika haŭtbindo.
La longaj fingroj sur la nigra-blankaj
klavoj kun ekscititaj saltoj dancis,
kaj ili fulmtrafis kiel falkoj.
El la frunto ŝi reĵetis la hararon.
Ŝi ludis sen notoj, fermante la okulojn,
kurbigante la dorson,
forigante ĉiun mondan bruon.
En ŝia ĉambro ŝirmila lampolumo,
mortmasko de Beethoven, libroj,
skribaĉplenaj, flavigintaj muziknotoj.
Tra la loĝejo ŝvingis amara fumodoro,
surlite kusenoj, surpargete franĝaj tapiŝoj.
Ŝi vivis sola en verdeska duonombro.
ŝiaj kunuloj estis
testudo kaj arĝentece gapantaj fiŝoj
en akvario sub la fikuso.
Ronrono, la kato jam nur kiel memoro.
Surgluigis al ŝi la soleco, kiel
traŝvitita vesto al la korpo.*

*Kvanĉam ŝi estis bela, proprakaraktera,
el la vizaĝo vasta, profunda okulparo
radiis kun malseka brilado
demande, mire, komprenne, instige.
Ĉu ŝin iu ĉisis iam
sovaĝe, pasie? Kiu scias?
Ŝiaj lipoj: maldika, pala haltostreko
sub la fajne vibraj nazoloboj.
Ŝia pasio ekardis nur sur la piano,
dumlude ŝi baraktis, ŝrikis,
konvulsis, kantis,
poste ŝi ekstaris
kvazaŭ vekiginta el dormo,
al la publiko ŝi mansignis psit-on
por ne ĝeni per aplaŭdo
la silentigantan belan harmonion.
Ŝia kliniĝo estis humilo kaj dankemo.
La maldikega korpo komplimentis tiel
antaŭ la arto riĉe fruktanta.
Ŝi mortis forsvinge kiel fumo,
ŝi forsvingis super la tombo.
Sonis la rekvieto,
brubatis al ĝi krude
la malsekaj terbuloj.
Ŝi silentis kaj ridetis.
Allegro, ma non troppo. Silenzio.**

(* Ne tro rapide. Silenton. – itala)

N-ro 4.

*Li naskiĝis sciencisto
kun okulvitroj, aktoj, leksikonoj.
Li lernis legi antaŭ ol iri,
per la komencaj skribaĉoj
li verkis disertaĵon
pri kompleksa difuzio
de divergaj kohezioj.
Sur ludplaco oni vidis lin neniam,
pri pilko li sciis tiom nur, ke
ĝi estas solido kun sferosurfaco
uzata por piedfrapo.
En societo li balbutis konfuzite,
la poenton de ŝercoj li ne komprenis,
kaj li demandis, pri kio ridi.
En la abiturienta ekzameno hazarde
li sidis sur la lokon de l' prezidanto.
Danci li ne sciis, liaj polmoj ŝvitis,
li rakontis pri siaj esploroj aŭ silentis.
Li timis la knabinetojn klaĉajn,
li ĝeniĝis kun pli aĝaj virinoj,
li ĉisis manon al la putinoj
kaj pardonpetis pro la antaŭvidata fiasko.
Nur sur la podio li bonfartis,*

sur pulpitroj, en kunsidoj kaj konferencoj
malantaŭ la longa tablo li ripozis
inter la statuoj de grandaj antaŭuloj
kaj ornamitaj kolonoj.
La kolegojn li malamis kun afabla ĝentileco,
sed kun rekono li aludis ilin,
kiel la dirigento almontras sian orkestron.
Li ŝatis disĉiplojn strebajn, ruĝigantajn,
kiuj akompanas lin ĝishejme
kaj diligente notas, kion li diras.
Lin ĝenis mikrofonoj kaj kameraoj,
la turniganta magnetofono,
kiam oni lin demandas.
Li subtaksis la sciĝajnigajn reporterojn,
lin ne interesis la kara publiĝo.
Li akiris la titolon doktore de doktologio,
li alte taksis siajn premiojn kaj ordenojn
purigante ilin propramane.

Li manpremis kun la ŝtatestro,
sed li stumblis en la ruĝa tapiŝo.
La politikoj lasis lin indifera,
li sciis tiom, ke ni
ne vivas en monarĝio,
kaj la rusoj jam elmarŝis.
Li havis kelkajn infanecajn pasiojn:
li amis la krudan glukozon,
kaj, se oni ne vidis lin,
li turbon kurigis sur la planko.
En la televido li ŝatis Freĉjon kaj Beĉjon.
Lian loĝejon purigis Rozinjo, la okaza servistino,
kun kiu, tre malofte,
li establis seksajn rilatojn.
Ankaŭ en la malsanula lito ŝi flegis lin,
ŝi elmetis la kolorajn kapsulojn,
skribante por li grandlitere,
kiam, el kiuj kĝiom gluti.
Li nur rigardis ilin nesciante,
kial ili estas tie.
Lia nekrologo jam delonge
kuŝis en redakciaj tirketoj,
ankaŭ la funebra parolo pretis delonge,
kiam ili kortuŝite aŭdis la neatenditan sciigon.
"Funebros la scienca vivo!"
La familion reprezentis nur Rozinjo.

N-ro 5.

Kun densa, nigra hararo li naskiĝis,
liaj ĉielbluaj infanaj okuloj
baldaŭ ŝanĝiĝis je nukso brunaj.
Lia unua vorto estis: kial?
Li ricevis respondon neniam.
Ĉiu pensis, ke li iĝos rabeno,

li cerbumadis, preĝis kaj legis.
Kun la infanoj li ne ludis,
li klarigis al ili,
kaj tiuj gape lin aŭskultis
kvankam nekomprene, ĥion li diras,
sed li parolis bele kaj mistere.
En sia biblioteko, ĥiel burgestro li vivadis,
volumoj dikaj lin defendis, dum nur eblis.
Li skribis, tajpis,
la okulvitroj glitis sur la nazon,
ĥiu estis dominanta kaj difina.
Neniu suspektis, ke li politikas,
vizitas kunvenojn, disdonas flugfoliojn,
afiŝas kaj oratoras.
Poste li venis hejmen, foliumis vortarojn,
li transplantis ĥlasikulojn
en finno-ugran grundon.
Li verkis studojn kaj monografion.
Lia internacia famo heziligis
la sekuristojn, ĥiuj
observis ĥiujn liajn paŝojn, kaj
atendis nur la konvenan eblon.
La familio lin rigardis sciencisto,
nur la edzino timvekiĝis,
ĉar ŝi sonĝis ion malbonan.
Tial li malkovris ĥion
petante komprenemon kaj toleron.
Miaj ĥoro kaj animo
estas por la laborista ĥlaso,
li diris al la ŝokita familio.

Kiam en dimanĉo marta
la unuaj botoj Wehrmacht-aj*
paŝis sur la ponton Budapeŝtan,
li tuj sciis, ke ĉio finita.
Post kelkaj tagoj oni frapis sur la pordo,
al Heil Hitler** li respondis Guten Tag.***
Lia valizo enpakita
staris ĉe la litpiedo.
La hungaraj soldatoj traserĉis la loĝejon,
la germana rigardadis la bibliotekon.
Li petis kvin minutojn antaŭ ol ekiri.
Li ĥisis ĥiujn familianojn,
li paŝis en angulon de la ĉambro,
li submetis la preĝmantelon.
La soldatoj atentis kun mano surarmile.
Ŝema Jisroel, Adonaj elauhenu,
Adonaj ehod**** – li zumis.
Li demetis la mantelon, kaj ĥiel
dommastro gaja li diris:
sinjoroj, ni povas iri!
En Dachau li fine adiaŭis la mondon.

(* *Nomo de la armeo de Hitler.*
** *Vivu Hitler! – faŝista saluto germana.*
*** *Bonan Tagon! – germana.*
**** *Aŭdu Izraelo, eterna Dio, unusola Eternulo! – hebrea)*

N-ro 6.

*Li ne estis skulptita el malmola ligno,
sed li malmoliĝis.
Origine li estis mola
sed elasta, je varmo li dilatiĝis,
je malvarmo li maldilatiĝis.
Lia tanita vangohaŭto,
lia faldokovrita frunto,
en lia lipangulo
la duobla křutaĵo,
ĉio ĉi estis nur masko,
erariga grafikajo de l' tempo.
Li komencis křiel revanta naivulo,
li sopiris je mondo bela kaj egaleca,
kře ĉiu valoras tiom,
křiom li prezentas,
kraj ĉiu povas prezenti tiom,
křiom li reale valoras.
Lin doloris la malriĉo,
lin vundis la humiligo,
la etendata mano, křiu
anstataŭ pugniĝi
petegas por almozo.
Li křuŝis inter herboj kaj surkřubute
poemojn skřibis en kajero heliĉdrata.
Li ŝajnis milda,
sed al "Ĉesu, ne buŝumu!"
tro forte svingis lia pugno.
En la ĉelo li křyarope
sin gratis kaj diskutis.
Liberiĝinte li komencis drinki,
kraj li legis ĉion akřireblan.
Li iĝis organizita laboristo,
křonscia, malmola, taŭgulo.
Oni sendis lin lerni,
li barakřtis křun la fremdaj vortoj,
křun la ornamoj de kompliĉaj nocioj.
Li fariĝis politiĉa oficiro,
enbataliĝebla anĉaŭ en ideologia fronto.*

*Li ne longe restis anĉaŭ ĉi tie,
li diris sian opinion,
li pensis, kře tio estas lia tasko.
La ĉefo ne pensis tiel.
Li estis metita en malvarmejon,
li sidiĝis skřibi la rememorojn.
Li primokas la epokon
kraj ties spiriton,*

Ĥiun ĝi reprezentas.
Li senvualigas,
sed li devas vidi,
ke la afero jam senvualigis.
Eĥde tiam li vivas vilaĝe,
sur la herbejo li verkadas poemojn,
foj-foje li vinas,
kaj se li ebruigas,
Ĥun nebulaj okuloj li rakontas
al la kompanoj
pri la malnovaj belaj tempoj,
Ĥiam li ĉeffiguris,
same Ĥiel Johaĉjo*.

* Aludo pri János Kádár, iama unua sekretario de HSLP.

N-ro 7.

Li estis amuzmajstro, Ĥara, petolema,
nebulĤapa ŝerculo.
Li fajfis, Ĥantis,
produĤtis ŝercojn
kaj prelegis en Ĥafejoj.
Monon li havis aŭ tro multe,
aŭ neniom.
Li elspezegis aŭ pruntepetis,
Ĥajolis.
Li ludis la amanton protagonistan
surgenuiĝe, petegante,
sed li malfruis aŭ forgesis
la arde deziratan rendevuon.
Li dancis bone, li volis iĝi filmakĤoro,
iaspeca Pál Jávor.*
Li ne povis iĝi tio,
ĉar li havis laŭrasan apartenecon.
Dum tempo oni lin Ĥaŝis en la danĝero,
sed oni Ĥaptis lin, ĉar li laŭtadis.
Li demandis, ĉu doni aŭtogramon,
sed la policano ne petis,
sed portis lin al la policejo.
Li fuĝis, iris hejmen,
sed per SAS-flugilo** li estis reinvitata.
Oni portis lin malproĤsimen.
Li sendis poŝtkarton.
En vino estas la vero. En vino la Ĥonsolo.
Inter la ŝtonminejanoj li imitis Hitleron,
Mussolinion kaj la hungaran ĉefstabon.
Li furoris, oni ridis,
aŭrore ili devis fosi Ĥavon.
Ili estis deĤope: la amuziganto
kaj la dankema publiĤo.
Li fosis la tombon, kaj senrimarĤe
li Ĥaŝis sin en ĝi, li ŝutis teron sur sin
por Ĥredigi, li estas mortinta.

Sube li boris truon, kaj
ŝvitante li elgrimis.

Bele, malrapide, tempohave,
per iom da partizana helpo
li hejmen promenis el Bor.***

Ĉu li pravis, ĉu ne?

Tiel li rakontis.

Liaj historioj larĝiĝis post tempopaso
kaj koloriĝis.

Liajn historiojn Oral poste
filmigis.

Li mortis en Cansas City,
okdeknaŭ-jara.

Li falis desur seĝo drinkeja,
kaj li frapis la kapon al la tero.
Sennombraj vidvinoj lin priploris.

* Fama hungara filmaktoro inter la du mondmilitoj.

** SAS – mll. de la hungara Sürgös! Azonnal! Sürgös! ['Urĝe! Tuj! 'Urĝe!'], la mozaikvorto cetere signifas:
aglo. Envoĝilo milita, al kiu oni devis aliĝi ene de 24 horoj.

*** Malbonfama koncentrejo por labordevigitoj. Tie estis ankaŭ la fama hungara poeto Miklós Radnóti.

Ferenc Juhász:
Vizi-benata vivo mia

Miraĵ!, miraĵoj kaj vizioj,
sovaĝaj jeloj kaj plorkrioj!

Paroli puron, simplon vortajn,
priplori forpasantojn mortajn,

Murmuras vento mondotruda
en mia skelethalo kruda.

jubili ĉiujn naskiĝantojn,
de frosto savi kreskiĝantojn,

Senĉese tremas tra la karno
vizio febra de ekzist-alarmo.

por ruĝa, blinda bebo esti korbo,
por adoleskaj rozoj pajlo-volvo.

Per draĝodontoj mordas en la kor'
terur' mirakla pro la paso for.

Nur kiel mia patro estis,
kiu mem la pureco estis,

Tempie fajrobri' martelas,
el arterioj sin elŝtelas

li donis la monon hejmen sen restoj,
ĉapelon solan havis por la festoj,

por fali al la nokto pala,
kiel sangbarbo prastelara.

ĝis februare la krepusko
ŝtonigis lin je man-al-brusto,

En nukso meteoroj sin preparas,
metalo-vestaj amasegoj aras,

la nazon al li morto ĉizis pinta,
kiel kraigonon li, ekvojaĝonta.

kun kaskaj kapoj, kirasitaj kavaliroj
de mondnovigaj militiroj.

Larmguto pura, milda vol' li estis,
ĝis lin la ftizo fordigestis.

Mi sentas nudajn rokojn de l' doloro,
sur ili floroj disaj: la pudoro,

Sed ondas mi, kiel la maro
salivbatata al rok-idolaro.

*sur herbotig' de ĝemo vibras larmo,
la kant' en buŝ' de Jobo sakrad-svarmo.*

*Neniam sentis mi vizi-sopiron,
sopiris mi nur solon, nur azilon.*

*Sopiris mi nur simplan, puran fidon,
savantan ĉiun povran homan idon.*

*Ekpomp, kiel la floraro,
kaj morti, kiel la floraro.*

*Al la alia min alligi,
ne per vizi' min forbruligi.*

*Serene vivi sub lumarko,
fermiĝi fine sen rimarko.*

*la dentoj vian kordon zonas,
kiel ŝafidon aglo spronas,*

*kiu surportas ĉi demonon,
kiel la fajran fero-kronon,*

*kiel inundon lafan val' ravina,
ardanta Georg'-Dózsa*-la-virina!*

*Kiu sursorte portas pene
stalonan kapon mian treme,*

*kiu eltenas home ĉiam
vizi-benatan vivon mian.*

*En fundo floras viziario,
fosfor-fabeloj de I' doloro,*

*lumo-petalaj, terur-belaj,
lantegajn ŝarko-ŝvebojn pelaj,*

*tremantaj molaj trist-arbejoj,
lumantaj bluaj song-ombretoj.*

*Sed grave premas min impostoj,
galaĝsi-serpent-skelet-vostoj*

*eksplo-d-krepuske pendas kore,
erciĝe, pli kaj pli rigore.*

*Kaj nur vin benas mia sino.
flugiloj oraj de l' destino,*

*kiel vakŝrozon la limako,
nin kovras profundmar-stomako,*

*la frunton pompan stelgalone,
glatigas vi per fingroj mole*

*la ŝvelaĵplenajn, fajrajn jarojn,
kiel avino la glandarojn.*

*Kiun trahurlas ĉi mirakloj,
kiel ĝardenon ŝtormo-agloj,*

**) Estro de kamparana ribelo en Hungario en 1514. La ribelo estis subpremita, kaj Dózsa ekzekutita,
laŭrakonte sidigita sur ardanta trono.*

*János Lukács:
Arĝenta ponto
(Ezüsthíd)*

*Pli kaj pli enen naĝis mi kuraĝe,
sileniĝis bordo – ekparolis ondoj,
la arĝentponton celis mi vizaĝe,
kju eternas en revenaj rondoj.*

*Miniaturaj mil lampetoj brilis
(sur mil-mil saŭmoj la disperla lumo),
la vasta vojo sorbe min altiris
kuraĝe naĝi rekte al plenumo.*

*Sed ombra akro jen, abrupte tranĉis
la luman vojon, mia sonĝ' disfalis,
moleo ŝtona bare tie transis...
Mi returniĝis, kaj mallum' ekaris.*

*Sándor Petőfi
Satteda sklaveco
(Megúnt rabság)*

*Ĉiun eblan eblon
faris mi sen fin'
ĉase la esperon:
ŝi ekamos min.*

*Estis mi rokfrunto
alte en mister',
kie loĝas tondraj
fulmoj de koler';*

*Fajro inundanta
estis la anim'
domojn digestante
kura al senfin';*

*kaj mi iĝis bosko
sine de la val',
kie sonas tristo
de la najtingal'.*

*kaj mi iĝis flamo
varma kun tener'
por paŝtistoj pacaj
en aŭtunvesper'.*

*Estis mi... kio, do?
Kio iĝis mi?
Kaj la knabineto –
sen-sen emoci'!*

*Estis mi torenta,
roka akvofal'
en disŝiriganta
bruo de saŭmar';*

*Tio kostas tro da!
Faros ĝin ne mi!
Al ofero tia
pitas la premi'.*

*kaj mi iĝis roĵo
muta pro mildem',
plezuranta pri la
borda florigarden'.*

*Amo, vian ĉenon
mi deĵetas jen.
Kara ĉeno, vere,
sed tamen nur ĉen'.*

*Do, nun fluge flugu
ho, mia anim',
kjen vin libero
tiras: al senfin'!*

Debrecen, decembro 1843

Sándor Petőfi:
En Transilvanio
(Erdélyben)

*Vagadas muĝe la aŭtuna vento.
Bruetas kraĝe sekaj arbofrondoj,
kiel katenoj de la arestito.
Silentu, vento muĝa! Mi parolas!
Se vi ne mutos, mi vin superkrios,
kiel tempesto la virinan ploron.
Unu nacio kaj du landoj aŭdu,
kio silente ĝis nun en mi bolis,
kion el brusto nun mi disflugigas,
kiel vulkano bruligitajn ŝtonojn.
Jen en mi bolis, tio min doloris:
du landoj estas por nacio unu,
kaj ĉi dulanda estas la hungaro!
Dezerto tial estas la animo,
dezerto trista, kie loĝas tigro:
kolero sanga- kaj braĝantokula.
Ĉi sovaĝbesto kionfoje rompis
silenton noktan de mia soleco
hurlante vaste tra l' anim' dezerta! —
Kiu diablo igis nin disigi,
disŝiri tiun sanktan ĵurleteron,
kion subskribis la prauloj gloraj
tremante glavon en la propran sangon?
Ni disŝiriĝis, ĉi letero bela
igis ĉifonoj, kiujn forbalais,
en koton tretis muĝo de jarcentoj.
Piedtretataj ni alsendis plorojn
kaj vekriegojn en ĉielon altan,
sed niajn plendojn ĝi ne plu akceptis.
La sklavojn ne plu pretas ĝi aŭskulti,
ĉar kiu lasas ĵugi sian kolon,
tiu meritas ĝin suferi porti
fine falante sub la skurĝobatoj.
Se ni kuntenus nin, la mondo nian
famon rekonus: foraj ni ne estus
el la preĝejo, kie por nacioj
grandaj incenso brulas de estimo.
Nin kuntenante ni ne devus viŝi
tiom da larmoj el okuloj niaj
foliumante per tremantaj manoj
la nigrajn paĝojn de la historio.
Polveron, kiu staras unusola,
forblovas pita vento, elspireto;
sed se polveroj kunfandiĝas kreske,
se la polveroj formas fine roĝon,
eĉ tempestego ĝin ne plu movetas!
Pripensu tion, ni hungaroj disaj,
kion mi diris - nova ne, sed vera.*

*La skua vento de l' eventoj nun ne
 blovas momente, kaj ĉiuj polveroj
 senĝene kuŝas en sekura loĝo;
 sed se atakos vento antaŭ ol ni
 fandigus, ĝi nin jetos poreterne
 en ĉiujn partojn de la mondo vasta,
 kaj ni neniam povos nin trovi.
 Ni strebu! La jarcento ja gravedas,
 naskigos tagoj grandioze gloraj,
 danĝeraj tagoj de la mort' kaj vivo.
 Ni plektu manojn, por ke ni ne timu
 tremante, se alvenos la gigantoj!
 Ni ĵuru per ĉi man-en-mano sankta;
 ni ĵuru fidon, ho nacio kara!
 Kiu unua donos manon, tiu
 havu rekonon, dankon kaj gloregon;
 Kiu akcepti ĝin hezitos? Kovru
 polvojn de tiu la malbenoj ĉiuj,
 kiujn sur niaj tomboj idoj plantos
 anstataŭ florojn de estimo. Idoj,
 ni poreterne kiujn fikripligis.*

Sándor Petőfi:
Mia vespero hejme
(Egy estém otthon)

*Vinumis mi kun patro,
 jes, trinkis la bonul'.
 Ho, lin se benus Dio,
 almenaŭ foje nur!*

*Kaj miajn vinoĝantojn
 mi citis kun fervor',
 kaj li ridegis, kaj tre,
 tre ĝojis mia kor'.*

*Delonge mi ne hejmis,
 kaj mi ne vidis lin,
 li dume maljuniĝis –
 la tempo urĝis sin!*

*Sed li ne takŝas alte,
 ke verkas lia fil';
 por li tiaj aferoj
 missencas sen util'!*

*Pri ĉio ni parolis
 bonorde laŭ alven',
 eĉ pri akŝora arto
 aperis fine tem'.*

*Sed kial miri tion!
 Viandbuĉado nur,
 pri kio li komprenas!
 Sciencoj estas nul'.*

*Mian "metion" sentas
 li eĉ nun granda pik',
 la antaŭjuĝojn tempo
 ne portis al nulig'.*

*Kaj kiam elĉerpiĝis
 botelo de la vin',
 mi ekverkadis, kaj li
 dormi retiris sin.*

*"Nu, aĉa vivo estus
 la komediomad'!"
 Miajn oreojn tuŝis
 tia elkora flat'.*

*Sed tiam cent demandojn
 starigis la patrin',
 mi ĉesis la verkadon
 por prirespondi ŝin.*

*"Certe vi multe fastis,
 atestas pala vang',*

*Kaj aris la demandoj
 sinpuŝe al senfin',*

*vidi vin transkapiĝi
plezurus mi kun dank'!"*

*tamen tiuj demandoj
tiom gajigis min,*

*Lian parolon fakan
mi aŭdis kun silent',
por tia ŝtipkapulo
ja vanas argument'.*

*ĉar ili ĉiuj estis
speguloj de sincer':
mi havas plej amantan
patrino sur la ter'.*

Sándor Petőfi:

En patrujo

(Hazámban)

*Ebena lando kun orspik-ornamo,
leĝere supre la fatamorgano
prezentas ŝvebe gajan fe-ludilon.
Ĉu vi min konas? Konu vian filon!*

*En ombroj de ĉi-poploj mi ripozis,
antaŭ longege tio okazis,
dum superkape tra la aŭtunaero
de viaj grupoj flugis V-litero.*

*Kiam sur sojlo de la praa domo
mi ĝison diris kun rompita tono;
la lastajn benajn vortojn de l' patrino
disportis jam la ventoj al senlimo.*

*Jarvico longa de tiam aperis,
jarvico longa de tiam pereis,
per ĉaro de fortuna ŝanĝigema
mi vagis tra la mondo surpriz-plena.*

*La vivlernejo estas mondo granda.
Tiom da ŝvito estis forfluanta,
la vojo krute kuras, malebenas,
kaj oni ofte en dezerton venas.*

*Kiel neniuj, mi ja tion konas,
mi, kĵun sperto ja ĉiam admonas
artemizion donis ĝi malhele,
mi pretas trinki morton ja prefere.*

*Nun la malĝojon longan kaj doloron,
kĵuj oftege tuŝis mian koron,
kaj la memoron de ĉiu torturo
dislavas sankta larm' de ĝojpuro.*

*Ĉar kie en la mola lulilsino
gustumis mi la lakton de patrino,
plensune brilas vi al fidelanto,
al via filo, kara patrolando.*

Sándor Petőfi:

S-ino L.

(L-né)

*Kreinto mia! Ĉiopova!
Reportu la momenton saman,
ĵiam ĉi-damo sentis amon
unuan, la unuaflaman;
ĵiam sur ŝiaj lipoj tremis
konfeso, la unua sankta,
estu mi, ĵiun ĵisi vokas
ŝia rigardo invitanta!*

*Ĵion mi pagu?... Prenu mian
vivoprintempon dudeĵaran,
ĵaj prenu el mia futuro
promesolandon malavaran;
ĵaj se mi povos alĉieli,
ĵaj vi feliĉi donos senton,
el ĉi-feliĉo ĉielmonda
deprenu plenan jarcenton!*

Sándor Petőfi:

Malĵajite

(Boldogtalan voltam)

*Mi tra l' tuta vivo
vivis malĵajite;
min konsolas nur, ĵe
tute senmerite.*

*Mi malĵaja estos
ĵam ĵis la sepulto;
min konsolas nur, ĵe
mankas ne tro multo.*

*Vane vi parolas,
loĵojn vi mencias –
mi ne longe vivos,
mi ĵam certe scias.*

El la dramo de András Sütő: Palmomanĉo de ĉevalkomercisto

Ĉu estis ĉu ne estis plag'
Nigraĉevale flugis plag'
En Kolhaasenbrück
Ĉevalvendiston
Miĥaelon Kolhaas atakis plag'

Ĉu estis ĉu ne la fato
Nigre flugrajdis la fato
En Kolhaasenbrück
Sur komerciston
Mikael' Kolhaas frapis fato.

Surpriz-abrupte tujas plag'
Sur virĉevalo rajdas plag'
Ho, ĉar surprize
Neanoncite
Nigra-virĉevale galopas plag'

Fulmhaste venas la fato
Stalone sturmas la fato
Ho ĉar sen invit'
Kaj sen anonco
Nigrefluge rajdas la fato.

Sed malrapide pasas plag'
Post rajdo nur per piedir'
Ho, lante pasas
Enpolve rampas
Tre-tre malfacile foriras plag'

Sed tire pasas la fato
Venis rajde iras paŝe
Ho tire pasas
En polvo rampas
Maleme nin lasas la fato

Tamen alvenas la konsol'
Kiun fortigis la esper'
Miĥaelo Kolhaas
Pelas la plagon
En la terprofundon li pelas ĝin

Sed alvenos ja konsolo
Al senĉese esperanto
Mikael' Kolhaas
Ĉi glavangelo
Terprofunden tretos la faton.

Ekbrilas tago de la ver'
Se estas brava kuraĝul'
Luktanta por ĝi
Per fajro glavo
Miĥaelo Kolhaas la arkangĉel'

La tago de l' justec' ekhelos
Se iu spite pledos
Fajre kaj glave
Kiel Mikael'
Kolhaas batalis la arkangĉel'

Traduko de Imre Szabó

Traduko de Jozefo Horvath

*Miklós Radnóti:
Kvara eklogo*

POETO :

Nur demanditus mi kiel embrio...
Sciis, mi jam sciis, kiel nun!
La mondon ne! ĉar kruda! – ploris krio,
dampe frapas min la ombro, tranĉas min la lum'!
Mi restis viva. Duras jam kranio.
Fortiĝis pulmoj pro la larĝa plorario.

LA VOĈO:

Vin ĉiam al la bordo trudis
la ruĝaj ondoj de morbilo, skarlatino.
Vin foje volis gluti lago – tamen vin elspulis.
Kion vi pensas, kial ŝirmis tempo vin en polmo?
La kor', hepato, la du-ala pulmo,

*la suka kaj enigma maŝinaro
vin servas... kial? la terura lonicero,
ne plektaŭs vian karnon la kancero.*

POETO:

*Naskata mi protestis. Tamen estas jen mi.
Plenkreska. Vi demandas: kial? Mi ne scias.
Mi revis esti ĉiam nur libera,
inter gardistoj mi nun letargias.*

LA VOĈO:

*Vi marŝis pintojn brilajn en la ventoj,
kaj vidis, versperige, inter la arbustoj
ŝrumpantaj surgenui mildan kapreolon,
vi vidis rezingutojn sur sunplenaj arbobrustoj,
virinon junan nuda el rivero borden paŝi,
surflugis foje vian manon la lukano...*

POETO:

*Kaptita mi eĉ tion ne plu vidas.
Fariĝi monto, herbo, birdo mi avidas...
konsola papilio-penso,
diŝo pala. Helpu min libero
patrujon trovi de la menso!*

*La pinton, boskon, junulinon kaj arbustojn,
flamventon de la flugilpar' anima!
Kaj renaskiĝi por la novo monda,
kiam en orvapura bril' subluma
aŭroron vekas suno alvenonta.*

*Silent' ankoraŭ, sed jam ŝtormo spiras,
maturaj fruktoj lulas sin sur branĉoj.
La papilion pelas milda forto.
Inter la arboj jam blovetas morto.*

*Mi scias jam, por mort' mi maturiĝas,
min levas kaj faligas tempo onda;
kaptita estas mi kaj solo kreskas
lantete, kiel svelas lun' ekronda.*

*Libera estos mi, la tero min absolvos,
la mondo frakasita supertere lace
flametos. La skribotabuloj diskreviĝis.
Ekflugu per flugiloj pezaj mens' aŭdace!*

LA VOĈO:

*Sin lulas frukto, falas se matura;
vin trankviligos memoplena, mola tero.
Sed skribu de l' koler' per fumo – se la dura
terglobo diskreviĝis – sur ĉielo!*

Miklós Radnóti:
Fragmento

Ĉi-monde mi epokon vivis,
kiam la homo iĝis tiel fia,
ke murdis li pro ĝu', ne nur pro dikto,
miskredojn fide furiozis en eraro,
obsedis vivon la trudpensoj de fatalo.

Ĉi-monde mi epokon vivis,
kiam meritis laŭron nur denunco,
la murdrabistoj, perfiduloj regnis, –
kaj kiu estis muta, ekzaltiĝi pigra,
jam tiu estis malamata pesto nigra.

Ĉi-monde mi epokon vivis,
kiam kritiki bravaj devis fuĝi
kaj pro la honto mordi siajn pugnojn, –
deliris en horora fato tuta lando,
ridaciis en ebrio de malpuro, sango.

Ĉi-monde mi epokon vivis,
kiam patrinon damnis sia filo,
kaj ĝojis la virino pro aborto,
vivant' sopiris kadavriĝi vermoplena
dum ŝaŭmis sur la tablo glaso densvenena.

.....
.....

Ĉi-monde mi epokon vivis,
kiam silentis ankaŭ la poeto,
atendis, eble ekparolos nove, –
ĉar damni inde povas ne alia, –
scianto de l' terura vort': Jesaja.

Lőrinc Szabó:
Nokto bulvarda

Nun kion fari, al vi kion diri?
Mi sopiras vin, sed la amoro, verdire,
malmultas por logi min altire,
kaj eĉ ĝis nun tial mi estis amema,
ĉar vi estas alia, freŝa kaj graciplena.

Mi malgracias kun laco vana,
kaj aĝo infana
fonas tiel nigre miajn jarojn,
ke ĉie mi vidas nur la monerojn,
mizerojn

de falintaj sortoj ili borderas.
Veras,
mi pensis pri vi nokte (pli bele
neniu povas pensi pri virino)
kaj en la februara blua frost' sufere

dudekjaraj ĉifonaj bestuloj
truis apud mi la vojon.
Leviĝis la ferkovrilo: putraj fetorturoj
frapiĝis alten turniĝantaj en blanka nubaro
el la asfalto, el la grandkanalo:

ili nur vadas ĝis maleoloj-kubutoj
en la koto de l' intestoj, martelas,
filoj de Kristo, kaj kverelas
kiel patroj kaj filoj de ĉi brutoj.
Minutoj

viciĝis longe dum mi subteren rigardis,
kaj pri vi pensis mi amsopira,
kaj nun mi kredas: por mi la
amoro malsufiĉas vere.
Vortoj ruliĝis supren de subtere:

komando, sakrado, ŝerco kaj ridaĉo –,
Ĉu vi ne aŭdis ilin? Vi en mia sino
povus ja aŭdi, en mi vi kiel animo,
vi povus aŭdi, tiom sentis vin la pensoj amaj
kaj mi sentis: se ĉi-samaj

manoj satanaj,
malpuraj, sangaj, tetanaj
frapus al mi vizaĝen, mi senmovus,
vin tiom fremda por mi
pretus mi abrupte formi,

el la apertaj intestoj de Budapeŝto.
Ŝanceliĝa ombro enmane kun lanterno
descendis sur eskalo, mi gapis kun konsterno
kaj vidis, kio estas muĝanta tie for,
ĉi subtera fervoj',

tiu inundo, kiu tie profunde
vomas kaj ŝaŭmas abunde,
kju trakurante la pusajn volbarkojn
tralavas de interne la eternajn
palacojn kaj stomakojn.

Dudekjaraj ĉifonaj bestuloj
plenumis tion en la submondo,
kion oni ja plenumi devas,
kaj por mi kompreniĝis la plendo,
pri kiu ili jam eĉ pensi ne revas,

se tiam estus vi kun mi, kaj la samaj
sangokaĉaj manoj satanaj
atakus vin
por disdividi inter si vian korpon blankan,
mi envion ne havus, eĉ ne flankan

al ĉi povraj brutoj: eĉ movoj
replikaĵ
ne ekvibrus por savi vin kontraŭ ili, kaj
mi nur starus aŭ pluirus angore,
kaj kun, mi ne scias, kion da mortoj enkore.

Nun kion fari, al vi kion diri?
Malsufiĉas am', kareso,
kaj por kaŝi, kio mavas
eĉ vi ne sufiĉe havas
fortojn, fion plu, forgeso.

Zoltán Zelk; Violono savita el fajro

Per violono flammordita
kion fari, povra cigan'?
ĉu vi magios kanton per ĝi,
ĉu adobon formas la man'?

Trezoro via frakasita,
ligno karba, pendas la kord',
sed provu, eble ĝi eksonos
kun l' amara, plora agord'.

Ĉu kordoj ŝnure riparitaj?
tamen eble! provu povrul',
ceteron se ne, por ĝemplori
la minuton de l' kabanbrul',

kiam pepante furioze
la freneza hirundopar'
por savi siajn idojn
flugas al tegmento-flamar',

kiam vi hojlis kun la hundo
la pereon – en mondekstrem'
ke grincu via cigansorto
kun la praa kanisa trem'!

Tion priarĉu, ĉi-minuton,
poste dormu ĝis la malsat'
vin dormi lasas, ĝis l' oldiĝo,
ĝis la sterko-, koto-ŝprucad',

en argilkav' vi nostalgios
pri pasinta lud' kun angor',
memor' surfalos vin flugcindre
kaj dikiĝos fulg' sur la kor'...

Zoltán Zelk; Deĵ kvar versoj

Ke via korpo ardas tra la morto,
tra dumil noktoj da solula sorto,
ke ami vin mi senjuste aŭdacas,
ke kĵoŝon de orfeco vi frakasas,
ke koro sangas pro la vitra falo,

*ke min per fingre montras la tombaro,
ke por mi, olda hom' ne estas stelo,
alia virto, nur la juna belo,
ke frostaj noktoj gvatas al aŭroroj
de viaj glata ventro, brilaj kruroj,
mi kvazaŭmorte dormas dispalpebre,
ĉar via brilo super mi ne ĉesas,
rosigas min feliĉo kiel ŝvito –
tiel belege estas! Neelteneble!*

István Vas:
Kĵiam la rozoj ekĝodoris

*Ĉu vi memoras? kĵiam rozoj ekĝodoris
ne plu estis ni jam junaj –
domon tombokrucoj ĉirkaŭfloris;
en ĝor' mortintoj kĵunaj.*

*Al vi en la okulojn, ĉi spegulojn de admiro
rompitajn lumojn kaŝis la teruro,
kaj konfuziĝis tie la purverda brilo,
sed pli dolĉis ĉi nebulo.*

*Ni sciis: nur ŝtelajo la feliĉo,
kvankam edzo kaj edzino
rigardas, kiel pompas la rozuja riĉo,
ame en animo.*

*Matene ni vekigis kĵun jubilego pia,
vi pro l' ĝarden', mi pro vi –,
kaŝiĝis milde dum tiu somero nia
Anglio, Veneci'.*

*Griziĝis multaj viaj haroj tiujare –
memoru! kaŭzoj gregis.
Sed kĵiu restis nigra, tiu malavare
pli ol iam brilegis.*

*Kiel aldonon strangan, danĝeran foran foron
la morgaŭon ni suspekĵtis –
tiusomere estis: al vi en la ĝoron
la vintra vent' sin plekĵtis.*

*Antaŭe estis por ni pli gajaj someroj,
memoru! sed bela ĉi solis.
En la ĝardenon kĵinis sin la mutaj tombejoj...
kĵiam la rozoj ekĝodoris.*

Sándor Weöres:
Hortulan' sur branĉo ora

*Hortulan' sur branĉo ora,
eta kĵant' sur fiuto mola,
ŝafo en la alto fora
kĵanton saman citras sola.*

*Pom' enĝora – ruĝkolora
sur branĉaro pompe flora.
Al la peta vok' elkora
jen donaco la bonvola.*

Sándor Weöres:
Saturno en descendo

Omaĝe al T. S. Eliot

*La grego de mi forprenita. Ĉu bedaŭri? Plu nek devo,
nek respondeco: en azilo jam facilas la oldula vivo.
Unue estis forpelata la misvorta pastro kornomama
de la podio, kie li ĉielen soris ĉiutage – la stultulo! –
kaj selektiĝis pastroj plie saĝaj; poste sekvis la savanta reĝo
Ia nesavata, kaj dungigis glavotenaj reĝoj; poste la saĝulo,
ĉar havas ni sufiĉe da saĝuloj; fine la poeto,
kial li nombras fingrojn balbutante? Ja ariĝas anstataŭ li
kantuloj komisiitaj, celkonformaj al la postuloj.*

*Jen staras mi vizaĝe al la muro, kun rompita baston' paŝtista.
Sin tretas mia grego ĉe la trogo: kion da freŝnovaj, gajaj
grandiozaĵoj flosas en ĝi! Nazo apud nazo, nazo nazon
forpuŝas – ĉu bedaŭri? – ne plu mia profesio,
dentego min trapiĝas vide: kio estos pro l' enorma
multiĝo, pro utero kuretita, pro vorema narĝozo,
pro elano akĉeliĝa, murda radiaro, eksplodo
metita sur la sojlon.*

*Kiel sur la reloj trajno
kuregas al abismo malhavanta transan bordon –
ĉu mi bedaŭru? – eble estos ĝi bremsita lastminute;
aŭ super la abismo arĝas vojo, nur mi blindas;
eble birdiĝos ĝi, forflugos kun abrupto krutaĵrande:
ili mem scias, mi ne. Ilia zorgo la nescio.
Egale jam por mi: rompita mia baston' paŝtista,
facilas kuŝi sur la pajlo por ripozi
laciĝon de miljaroj. Min ili ne vidas: kapoj en la trogo,
ankaŭ mi vidas nur iliajn postaĵvangojn kaj orelojn flagrajn.*

Rudolf Varga:

Fuŝtempo

– Fragmento –
(Bitangidō)

*...en la vivŝajna morto sole nur la perdinto povas dormi
trankvile, nur la perdinto povas monologi trankvile,
maĉi sian koleron trankvile, nur la perdinto
povas sonĝi trankvile, nur la perdinto povas perdi trankvile,
nur li, li povas vojaĝi kun alten levita kapo, kun senpaga bileto
de malhavo, kun haketita vivo, haketitaj
nervoj, en la lignobenka veturo de la historio, tiel,
tiel floras la ombromondo, nur, nur la nuligiton,
la prirabiton, nur lin vivigas la tero,
en kiu oni kaŝas trezorojn kaj mortintojn, nur la perdinto
povas silenti trankvile kun terplena buŝo sube, nur
li povas trankvile kuŝi en la beglobruna korio, kiel
Jesueto en Betlehema kripo, Oĉjotempo scias,*

finitaj la esperoj, ĉar, ĉar li jam, ĉar li tion, tion, kio
ekde nun sekvos, tion li ja eĉ aŭdi ne
volas, eĉ palpi ne, eĉ scii ne volas, eĉ vidi
ne volas, ĉiam prezentos sian teruran, krimulan
vizaĝon la vero, nu! sufiĉas tiom por hodiaŭ,
Oĉjotempo kverelmurmure lamas hejmen, malaperu, for! li lamas
hejmen en sian kavernon, li enrampas tra malantaŭaj enirejoj
de ekstremaĵoj, tra servistara ŝtuparo de la altoj,
tra spiralo li sin trenas reen en stelojn,
supren, ĝis la plej supra etaĝo, kie lin atendas sojlekuŝe
lia hejme lasita hieraŭo, Oĉjotempo sin kaŝas
en sia netrovejo, li enkuŝeĝigas sin ekdorme, kaj ĉe mortopunkto
de vigileco li atendas eksoni nevideblajn kordojn,
li pjaspas la hodiaŭajn spertojn, nebezzone cetero, ne bezone cetero,
nur ami, kaj ne permesate iam juĝi laŭ la strabaj
leĝoj, ĉar nek nigra, nek blanka, nur
nigrablanka, nek bona kaj malbona, nur bonamalbona,
ne ekzistas io tia ĉi, nek tia, nur tiaĵa,
la mondo, la mondo estas konstruita sur ordo de ĥaoso, kaj
frenetas tiu, kiu kredas trovi logikon, ie ajn ajnan logikon, neniu
scias ion, kaj bonas ĉio tiel, kiel, ĉio okazas en la
animo, en la animo, en ĝi, ekstere surstrate batalas
la solalasisita homaro sian paranojan malvarman militon, sian vepromiliton,
amatorfabrikan sian atombombon, ĉioegale, Oĉjotempo ronkas,
entombigas vintron, pasis jam Epifanio, tamen tial, ĉar nun dormas,
dormas Oĉjotempo, tamen li ekzistas, tamen li spiras,
kaj tiel endorme li tranĝviliĝas, tiel cetere tute bone,
tute bone estas ĉi tie, aliflanke baldaŭ Senviandiga Mardo,
Cindromerkredo, komenco de Karesmo, kaj li dormas ankaŭ plu
antaŭ la susuro de pereigo,
antaŭ ol movos siajn manojn la Reĝo de Timtremo,
tiun, tiun ĉiu scios, estos signoj
en Suno kaj Luno, tiu estos, tiu estos komenco
de la brilo, ĉiam la Finohava ekpinĉos siajn kordojn,
ĉiam fine ankaŭ, ankaŭ li eldiros
sian neeldireblan sekreton, ĉiun tuŝi povas
nek vortoj, nek matematikaj formuloj,
nek, nek, nek
la kruela imago..

Rudolf Varga:

En printempo neniampasema

(Sosemmúló tavaszban)

Frédi!

mia okulbrilo, dignoplana greĝestro!

dankon, ke vi elektis min.

Ne timu, ne angoru!

Ĉenon, buŝumon, kondukrimenon,

subhaŭtan identigan ĉipon

neniam mi permesus.

Kaj, se foje,

foje tamen, tamen

*vi perdiĝus, nepre vin retrovos,
retrovos la providenco.
Cetere, vi scias, ĝis nun
ĉiuj iĝis nebuloj la fuĝintaj
lupoj, ili iĝis nuboj surĉielaj, kie
fine, fine jam vere
ili liberas.*

*Ili liberas, kiel post ekĉondro
la pafo, kiel la ekbrila,
nenieekzista ŝtalpafaĵo.
Frédi, okulbrilo mia!
Fred! Fredo!
estis tiom, estis tiom
eble,*

*kion mi povis fari por vi, kvankam, eble
refoje mi povos deklami poemon al vi, kaj,
kaj mi povos kanti soldatkantojn tre-tre
malnovajn.*

*Vi ne volis homiĝi,
do mi hundiĝis...*

Egale, nu.

*Foje, se ankau vi mem
pensos tiel, pli bone estos
eble, pli bone estos
pakj, propravole pakj
for de ĉi tie, for de ĉi tie.*

Rapide!

*Ek forpakigi,
ĉar la vagantajn
lupojn nun ĉiujn, ĉiujn
oni kaptos, kaj per dormigaj injektaĵoj
ĝis la lasta, ĝis la lasta ĉiujn
oni ekstermos.*

Okulbrilofrédi! Alfréd!

atentu, ne ĉagrenu!

Sciu, tio ne estas virdigna.

Ne malgajiĝu!

Vi scias, ni ĉiam

kune.

*Kaj se iutage
en laktoblanka smogo, en reeĥa, surda
silento
kaj vi,
kaj mi,
kaj mi,
kaj vi,*

*eble, eble, probable, tamen,
tamen malaperus, tial, tial
ankoraŭ vi ne ĉagrenu!*

Vi scias, ni renkontiĝos.

Ni renkontiĝos ankoraŭ.

Ne timu!

Ni renkontos nin en pli felica

mondo, en pli feliĉa
mondo, en hundoĉielo,
sur ventkurataj herbejoj, prerioj,
kie sen pezaĵoj,
sen pakajoj, sen nepagitaj ĉekoj,
sen hundbelulinoj,
enpoŝe
nur kun ŝkatolo da cigaredoj, da alumetoj,
en iu,
en iu,
en iu
pli feliĉa mondo,
ni duope kune,
eterne kune, kune vagados,
vagabondos, migrados
en printempo neniampasema,
en leporpela svinga somero.

Printempa vento

(Tavaszi szél...)

Hungara popolĉanto

Vento l' akvon jam ŝveligas,
floreto, floreto.

Eĉ birdetojn am' kunligas,
floreto, floreto.

Kaj al kiu min mi ligu,
floreto, floreto?
Vi al mi vin, mi al vi min,
floreto, floreto.

Ornamitan verdrubande,
floreto, floreto,
min adoras vent' ardante,
floreto, floreto.

Ornamitan blankvuale,
floreto, floreto,
min kompatas vent' amare,
floreto, floreto.

*Dezső Kosztolányi:
Kristnasko*

*Descendas la Kristnasko arĝentpluve,
muĝas la forno, densas la neĝblovo,
lamplumo sur la kukoj oras brule,
giras ĵetkubo, varmas laktdoro.*

*Kiuj forestis, ĉiuj nun kunadas,
kaj ili babiladas dolĉavorte,
dum dise la glaciajn kampojn gratas
vintro per bluaĵ, akraj ungoj forte*

*Abiodoro enaere krosas,
arĝentspegule la Kristarbo pozas
amiko vin regalas vinokruĉe.*

*Kaj zumas pia kanto staniole,
sur neĝa pusto ie, mutafore
lokomotivo svagas ek-ekmuĝe.*

Tradukaĝoj el la kantararo Hozsanna

N-ro 20: Gregopaŝtistar'

(Csordapásztorok)

Deák: Kantkolektaĵo (1774) –

Kisdí: Cantus Catolici (1651)

1. *Gregopaŝtistar', kĵam Betleĥeme*
//:gregojn paŝtas jen nokĥte surebene.://

2. *Dia anĝelar' venis el la foro,*
//:kreskas granda tim' en ilia koro.://

3. *Diras ĝojon mi, diras ĝojon grandan,*
//:havas Savon vi, Savon naskiĝantan.://

4. *Iru tuje tuj en la urbon foran,*
//:tie trovos vi Jesueton ploran!://

5. *Ekis ili tuj kaj kĵam eniris*
//:al Maria jen "Bonan tagon" diris.://

6. *Dio portis vin al via Sinjoro,*
//:sed ne eblas nun via alparolo.://

7. *La traduko nefinita.*

N-ro 21: Estu glori!

(Dicsőség...)

Zsaskovszky: Kantaro (1855)

Jukundián Simon

1. *//:Estu glori! alte al Di-Sinjori!://*
Gaje sonas el ĉiel' pia kanto de anĝel:
Estu glori!, estu glori' al la Di'!

2. *//:Estu paci' monde por la homari!://*
Kĵun la Di-ama kred' gvidas al Jesuet'!
Estu paci', estu paci' por homari'!

3. *Anĝelar', kĵun ni kantu pri glori!*
Paŝtistar', kĵunu ni en ador'!
Al la Dia etinfan', pri lia senlima am'
sonu glori' kaj ador', sonu ben'!

4. *Jesuet' ne malestimu nin,*
sendas ni peton el la anim',
votas ni kĵun firma ĵur', ni senkulpe vivos nur!
Jesuet', aŭdu nin kĵun indulgi'!

5. *Estu glori' al Patro kĵun admir',*
estu glori' al la naskita Fil'

*Kaj al la Sankta Spirit!, graco de Dia egid!
Estu glor', estu glor' al la Di!*

N-ro 23: Dia Filo

(Istengyermeĵ)

Kapossy: Ekleziaj kantoj (1887)

Paĉocs Károly

*1. Dia Filo, ĵjun graco donis al la ter',
mi oferas al Vi nun ĵun kanto de anĝel'.
Ho, min savu Via man', en mi plenu Dia am'
traanime kaj traĵore dum Via ador'.*

*2. Eĉ sen vidi la vizaĝon de la infanet',
Vi ĉeestas jam tutcerte, firmas mia kred'.
Vi ridete viŝas for miajn larmojn post la plor',
ĵiujn portas mi donace al la ĵripa tron'.*

*3. Dia Filo, mia ĵoro ardas pro dezir'
doni ĵojon Vi potencas, nur Vi, Dia Fil',
nur Vi sola, Sankta Di'. Ho, ĵiam aperas Vi
en la formo de hostio, mi feličas jam.*

*4. Per la bril' de Betlehema stelo ĵovru min,
ĵiu serĉas Vian ĵripon en nokĵ' de anim'!
ĵredon oru Via bril', donu fortojn por la ir',
kaj tutcerte mi alvenos Vian tronon jam.*

*5. Ĉe la ĵripo gardostaros mi ĵun sinofer',
ĵe neniu Vin ofendu sur la vasta Ter'.
Kontraŭ ploro kaj dolor' Vin mi ŝirmos en la ĵor',
kaj azilon al Vi donos mi dum tuta viv'.*

N-ro 25: Venis el alto

(Mennyból az angyal)

Koleĵtaĵo Gimesi (1844), Szentmihályi: Kantlibro (1798)

*1. Venis el alto al vi, paŝtistoj la anĝel', la anĝel'!
En Betlehemon urĵe rapidu al la stel', al la stel'!*

*2. Filo de Dio, ĵiu naskiĝis en la stal', en la stal',
Li ja mem estos via Savanto en real', en real'.*

*3. Sidas Maria, Sankta Patrino tuj apud, tuj apud,
ĵuŝas la filo en la spirvarmo de la brut', de la brut'.*

*4. Ili tuj iris por lin saluti al la for, al la for.
Ili ĵunportis belajn donacojn en la ĵor', en la ĵor'.*

*5. Etan Jesuon ili alpreĵas ĵun honor', ĵun honor',
Dio-Sinĵoron ili majestas ĵun ador, ĵun ador'.*

N-ro 29: Ho, vi belega

(Ó, gyönyörű szép)

Kolektaĵo Gimesi (1844)

Ilona Czikéné Lovich

1. Ho, vi belega nokto de mister'!

Vi, rozpetala bebo de ĉiel',

Dio kiel infanet'

kuŝas kripe en kviet'

nokte de Kristnasko.

2. Neelĉerpeblas, ho, Vi, Dia am'!

Blanka hostio, eta tritikpan',

en ĝi jen la Di-Sinjor'

por vi estas la konsol' –

mondon ĝi valoras.

N-ro 195 Estas vi ĉi-tere nia gvida stel'

(Te vagy földi éltünk)

Kantaro Zsasskovszky (1855)

Béla Tárkányi

Estas vi ĉi-tere nia gvida stel',

Sankta Virgulino, estas vi esper'.

//:Dia Filo al ni donis por patrino vin,
ni ĝojante vin adoras, Sankta Virgulin'!://

Estas matenstelo vi en vivmaten',

vin ni sekvas ĉiuj dum la vivopen'.

//:Dia Filo...://

Esperstel' vi estas sur la vivomar',

vi trariblas ĉiujn nubojn de l' amar'.

//:Dia Filo...://

Vi nin alridetas, esperdona stel',

se en diokredo rompas nin sufer'.

//:Dia Filo...://

Se alproksimiĝos nia viv-vesper',

estu konsolanta nia vesperstel'.

//:Dia Filo...://

N-ro 204: Ho, reĝino por ĉieloj

(Királynéja az egeknek)

Kisdí: Cantus Catholici

Remig Bodnár

Ho, reĝino por ĉieloj,

por la aro da anĝeloj!

Havu benon kaj adoron,

ĉar vi naskis Redemptoron!

*Ho, patrino, ĝoju glorie
kaj nin ŝirmu ĉielfore!
Vin ni petas kun admiro,
nin indulgu via Filo!*

N-ro 280.B: Venĝon Dian

(Győzelemről énekeljen)

Koudela Géza, Bangha Béla

1.

*Venĝon Dian kune kantu
oriento, okcident!
Di-adore sin kunfandu
ĉiu koro, ĉiu sent!
Kristo venis en homrondon
migri kiel samsortan',
ĉar li amis tiun mondon,
li sin kaŝis en la pan'.
Kristo regas niajn korojn,
sankta vino, sankta pan',
la naciojn kaj popolojn
kunpacigu via am'!*

2.

*Homaĵorpe li aperis,
venis kiel infanet',
savon li por ni liveris
per sangverŝa elaçet'.
Sur Golgoto nun altara,
sankta sango perlas jam,
Di-ŝafido, savo kara,
Krista korpo estas pan'.
//:Kristo regas...://*

3.

*Sonu do la kanto dankga,
tra vastejoj flugu for,
al la Dio nin amanta
en eterno estu glor'!
Tuta tero la altaro,
niaj korpoj florumam',
incensfume la psalmaro
nia kredo, nia am'.
//:Kristo regas...://*

4.

*Orfa tribo de Stefano,
frunton kĉinu al la ter!
Malaperos en Di-amo
ĉiu zorgo kaj sufer'
Kruco estis dum miljaroj
sankta signo de esper',
restu ĝi en Viaj faroj
garantio de l' prosper!
//:Kriŝto regas...://*

Italigoj de Lina Gabrielli

*Imre Szabó:
Se qualcuno ti comprende*

*Se qualcuno ti comprende
si fa più vasta la serra di fiori,
con un abbondante mazzo di odori
e un diafano blu,
carezzato dal cielo
saturo dal verde che è giù.
Quasi nobilitando te stesso.*

*Tu senti
che l'animo muscoleggia.*

*Tu ti liberi leggero
sul periglio
come gli angeli
intoccabili.*

El Esperanto: Lina Gabrielli

*Imre Szabó:
Si levava la soglia*

*Stavamo accoccolati sulla soglia
e la soglia si levava
su, su, ad altezze supreme.*

*Sotto di noi rimpicciolivano
i troni, le torri,
sebbene fossimo i più piccoli
accoccolati sulla soglia.*

*Ora anche le nubi, le nebbie,
i dubbi, le angosce,
il denaro, il giorno,
la luce e il buio rimpiccioliscono
come una macchia che appena si vede.*

*Noi scrivevamo, creavamo
e sentivamo la mano di Dio
sulla spalla.
Udivamo il ronzio diafano delle sfere.
Dio ci parlava, suonava gioia
nella sua voce
per la nostra audacia di operare
e partecipare al suo grande lavoro
di creazione del mondo.*

El Esperanto: Lina Gabrielli